

Arrest

nr. 75 733 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 oktober 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 juli 2011 een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 24 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 8 november 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 1.07.2011 werd ingediend door [E. J. J., J.], Nationaliteit: Spanje ; [...]

EN door [B. E. J., I.], Nationaliteit: Spanje ; [...]

[B. E. J., A.], Nationaliteit: Spanje ; [...]

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene deed de aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en legde ter staving van deze aanvraag een arbeidscontract uit Nederland voor bij de firma 'Lounge room RIF' en een aantal loonfiches.

Uit verificatie bij de Nederlandse autoriteiten blijkt echter het arbeidscontract onbestaande. Van een legale tewerkstelling kan geen sprake zijn, immers indien deze tewerkstelling legaal zou zijn zouden de Nederlandse autoriteiten er weet van hebben. In de geraadpleegde databank van de Nederlandse RSZ (nl. Suwinet, vergelijkbaar met Dimona in België maar dan met meer informatie) blijkt niets terug te vinden over mevrouw. Aan de hand van de voorgelegde documenten kan bijgevolg het verblijfsrecht aan mevrouw niet worden toegestaan. Ongeacht of de tewerkstelling plaats vindt in de werkelijkheid of niet, van legale tewerkstelling is geen sprake. Met inkomsten die voortvloeien uit illegale tewerkstelling en waarvan de aard en de regelmaat dus niet objectief kunnen worden vastgesteld, kan geen rekening worden gehouden bij de beoordeling (art. 40, §4, eerste lid 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980). Betrokkene heeft niet voldoende aangetoond aan de voorwaarden te voldoen om het verblijfsrecht als beschikker van bestaansmiddelen te kunnen bekomen.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Wat betreft de aanvraag tot verklaring van inschrijving voor de kinderen die betrokkene vergezellen moet uiteraard eveneens tot een weigering worden besloten. De kinderen kunnen geen toepassing genieten van art 40bis, §2,3° van de wet van 15.12.1980 gezien het verblijfsrecht van de burger van de Unie, die zij wensen te vervoegen, niet kan toegestaan worden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

"Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS. L.P. en BOES. M.. Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt, 14 februari 2006, nr. 154.954)

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. (RvSt. 18 september 1984, nr. 24.651, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS. W., Geschillen van Bestuur, 43)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. De bestreden beslissing voldoet niet aan deze vereisten.

De weigering om aan verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen wordt kennelijk gesteund op de overtuiging van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekster geen blijk geeft van legale inkomsten en dat de door haar voorgelegde Nederlandse arbeidsovereenkomst geen legale tewerkstelling zou betreffen.

Deze stelling is onjuist.

De gemachtigde van de Staatssecretaris poneert in de bestreden beslissing dat de Nederlandse autoriteiten geen weet zouden hebben van de tewerkstelling van verzoekster en baseert dit op een raadpleging van “Suwinet” welk wordt omschreven als een databank van de Nederlandse RSZ, vergelijkbaar met Dimona in België.

Verzoekster meent dat één en ander onzorgvuldig werd onderzocht en derhalve ook dat de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd in de mate dat dit onzorgvuldig, minstens onvolledig, onderzoek wordt gebruikt om de bestreden beslissing op te steunen.

Allereerst dient immers te worden opgemerkt dat in Nederland geen instelling van sociale zekerheid bestaat met de naam RSZ, en dus al zeker geen officieel overheidsorgaan.

Een “Nederlandse RSZ” is derhalve onbestaande.

Wat betreft de beweerdelijk geraadpleegde databank “Suwinet” dient te worden opgemerkt dat dit geenszins een instrument is vergelijkbaar met het Belgische Dimona. (stuk 2)

Uit een eenvoudige opzoeking op het Internet blijkt dat “Suwinet” een product is van het “Bureau Keteninformatisering Werk & Inkomen” en welk een zelfstandige en onafhankelijke organisatie is welke werkt in opdracht van het Nederlandse Ministerie van sociale Zaken en Werkgelegenheid op het gebied van ketendienstverlening en ICT. (stuk 3)

De uitgevoerde opzoekingen hadden derhalve niet plaats bij de Nederlandse autoriteiten zelf en verzoekster meent dan ook terecht de vraag op te werpen naar de volledigheid, juistheid en het officieel karakter van de in de betrokken databank opgenomen gegevens.

Het door de gemachtigde van de Staatssecretaris uitgevoerde onderzoek is minstens onvolledig en ten onrechte werd nagelaten om, na de vaststellingen via "Suwinet", bij verzoekster bijkomende informatie en / of stukken op te vragen welke haar officiële tewerkstelling zouden kunnen bewijzen.

Zo kan verzoekster naast haar schriftelijke arbeidsovereenkomst (stuk 4) en loonfiche (stuk 5) ook nog een attest voorleggen van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV) waaruit wel degelijk blijkt dat haar tewerkstelling gekend en officieel is. (stuk 6)

Blijkens de website van UWV (www.uwv.nl) blijkt dat dit een zelfstandig bestuursorgaan is welk werkt in opdracht van het Nederlandse Ministerie van Sociale Zaken. (stuk 7)

De informatie van deze instelling is aldus minstens even waardevol en officieel als deze waarop de gemachtigde van de Staatssecretaris zich meent te mogen beroepen.

De bestreden beslissing werd derhalve genomen met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel en werd niet op afdoende wijze gemotiveerd zodat ook de formele en materiële motiveringsplicht zijn geschonden."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 24 oktober 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Uit navraag bij de Nederlandse autoriteiten blijkt dat het arbeidscontract dat verzoekster voorlegde, onbestaande is. In de databank van de Nederlandse RSZ is er namelijk geen informatie terug te vinden over verzoekster wat aantoont dat het niet om een legale tewerkstelling gaat. Op basis van de documenten die verzoekster voorgelegd heeft, kan niet besloten worden dat aan haar een verblijfsrecht kan worden verleend. Inkomsten uit illegale arbeid kunnen alleszins niet in rekening worden gebracht bij de beoordeling of zij in aanmerking kan komen voor het verblijfsrecht als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Verwerende partij merkt op dat in het dossier een kopie werd opgenomen van het email verkeer tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de Nederlandse autoriteiten (het Nederlandse Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid).

Verzoekster kan dus alvast niet beweren dat er geen contact is geweest met de bevoegde Nederlandse autoriteiten alvorens een beslissing te nemen, noch dat de beslissing niet voorafgegaan werd door een grondig onderzoek. Dit aspect van de kritiek op het gevoerde onderzoek mist dus feitelijke grondslag.

Uit het email verkeer blijkt dat er geen gegevens terug te vinden zijn omtrent verzoeksters tewerkstelling.

In de beslissing wordt aangegeven dat de databank van de "Nederlandse RSZ" werd geraadpleegd. Met deze zinsnede wordt uiteraard bedoeld dat men zich is gaan informeren bij de instelling in Nederland die dezelfde taakomschrijving heeft dan de Belgische RSZ.

Verzoekster hekelt de verwijzing naar de "Nederlandse RSZ", en komt niet verder dan te beweren dat in Nederland geen instelling bestaat die RSZ heet. Verwerende partij ziet niet in hoe deze opmerking relevant kan zijn in het betoog van verzoekster en hoe zij zo een motiveringsgebrek wil aantonen. Verwerende partij is van mening dat deze opmerking niet ter zake doet, gezien uit lezing van de beslissing mag begrepen worden dat men te rade is geweest bij de Nederlandse instelling die vergelijkbaar is met de Belgische RSZ, en dezelfde taakomschrijving heeft.

Vervolgens richt verzoekster haar pijlen tegen de geraadpleegde databank Suwinet. Zij stelt dat deze niet dezelfde informatie bevat als de DIMONA databank in België, en suggereert zelfs dat de opgenomen informatie niet volledig of correct zou zijn.

Verwerende partij merkt op dat via Suwinet professionals in de Suwiketen gegevens over klanten met elkaar delen. De belangrijkste zoek sleutel in Suwinet-Inkijk is het burger servicenummer van de klant.

Het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV), de Gemeentelijke Sociale Diensten (GSD), de Sociale Verzekeringsbank (SVB), de Gemeentelijke Basisadministratie (GBA), de Rijksdienst voor het Wegverkeer (RDW), het Kadaster, het Verificatie- en Informatiesysteem (VIS), de Kamer van Koophandel (KvK) en de Informatie Beheer groep (IB-G) zijn leverancier van gegevens.

Lees meer: <http://www.nuijij.nl/algemeen/suwinet-dikke-spin-in-het-databaseweb-vd-overheid.13258333.lynx#ixzz1hXU69R1E>

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker deze databank in twijfel trekt, maar zelf geen objectieve informatie aanlevert waaruit zou blijken dat deze databank onvolledig of onjuiste gegevens zou bevatten. Zij brengt ook geen verklaring aan waarom haar tewerkstelling niet vermeld wordt in deze databank.

Verwerende partij merkt op dat verzoekster het gevoerde onderzoek bekritiseert, maar zelf geen bijkomende bewijzen aanbrengt dat haar tewerkstelling wel legaal is. De essentie van de beslissing is nochtans dat verzoekster geen voldoende bewijzen van legale tewerkstelling heeft voorgelegd. Hieruit wordt geconcludeerd dat de tewerkstelling van verzoekster illegaal is. Uit niets dat verzoekster aanbrengt, blijkt dat deze conclusie ten onrechte zou zijn. Het voorgelegde arbeidscontract, en de loonfiches bewijzen dat er wellicht sprake is van tewerkstelling en loonuitbetaling, maar alleszins is er van een legale tewerkstelling in het geval van verzoekster geen sprake. Verzoekster brengt niets aan waaruit zou blijken dat deze conclusie onjuist zou zijn.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

[...]

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Uit niets dat verzoekster aanbrengt, blijkt dat het gevoerde onderzoek onzorgvuldig zou zijn gebeurd. Er zijn immers geen concrete elementen waaruit zou blijken dat verzoekster op legale wijze tewerkgesteld zou zijn, en kan instaan voor haar eigen levensonderhoud op een legale manier.”

2.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.3.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing is gegrond op onjuiste motieven, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het, inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoekster verzocht om tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Teneinde zich op voormelde bepaling te kunnen beroepen dient verzoekster aan te tonen dat zij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk dekt. Overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling moet bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening worden gehouden met de persoonlijke situaties van de burger van de Unie, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal familieleden ten laste in aanmerking moet worden genomen.

Ter ondersteuning van haar aanvraag, en meer specifiek van haar bestaansmiddelen, legde verzoekster, die vergezeld wordt door haar twee minderjarige kinderen, volgende documenten voor: een

arbeidsovereenkomst ondertekend te Rotterdam op 1 juli 2011 voor de duur van zes maanden met een maand proeftijd en loonbrieven voor de maanden juli en augustus 2011.

Uit de stukken van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt dat verweerder twijfels had aangaande de effectieve tewerkstelling van verzoekster in Nederland, daar zij zich op 1 juli 2011 bij de vreemdelingendienst te Antwerpen aanmeldde met een arbeidscontract dat, volgens de vermeldingen in dit contract, dezelfde dag in Rotterdam werd ondertekend en verzoekster terzelfdertijd ontkende die dag in Rotterdam geweest te zijn. Verweerder stelde teneinde duidelijkheid te krijgen aangaande de arbeids-situatie van verzoekster de vraag aan een ambtenaar bij het Nederlandse ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid of verzoekster als werknemer in Nederland gekend was en of een uittreksel uit de databank Suwinet kon worden overgemaakt. De contactpersoon van verweerder op het Nederlandse ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid deelde mee dat geen gegevens van verzoekster konden worden teruggevonden in de databank Suwinet. Gelet op het feit dat verweerder in zijn communicatie met zijn contactpersoon op het Nederlandse ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid uitdrukkelijk aangaf dat hij diende te weten of verzoekster als werknemer gekend was in Nederland en er mag worden aangenomen dat een persoon werkzaam op het Nederlandse ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid weet welke databank dient te worden geraadpleegd om de betreffende informatie te verkrijgen, stelt de Raad vast dat verweerder op grond van de verkregen informatie in redelijkheid kon besluiten dat – nu de gegevens van verzoekster niet werden teruggevonden in de databank Suwinet – niet blijkt dat verzoekster op legale wijze tewerkgesteld is in Nederland. Het gegeven dat de databank Suwinet, zoals verzoekster aangeeft, een product is van een zelfstandige en onafhankelijke organisatie die werkt in opdracht van het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en geen databank van dit ministerie zelf, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekster brengt een attest aan van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen waarin haar loongegevens worden vermeld en waarin wordt gesteld dat zij sociaal verzekerd is, doch hieruit kan niet zonder meer worden afgeleid dat verweerder haar situatie verkeerd inschatte en dat haar tewerkstelling wel legaal is in Nederland.

Door op te merken dat de databank Suwinet niet vergelijkbaar is met de Belgische databank Dimona en zich de vraag te stellen of de informatie verkregen via de databank Suwinet wel volledig, juist en officieel is, toont verzoekster ook niet aan dat de stelling van verweerder – die gebaseerd is op een bevraging bij de bevoegde diensten – dat geen legale tewerkstelling in Nederland kan worden vastgesteld incorrect is.

Verweerder oordeelde voorts dat de aard en de regelmaat van inkomsten die voortvloeien uit een illegale tewerkstelling niet objectief kunnen vastgesteld worden. Deze gevolgtrekking, die door verzoekster in wezen trouwens niet betwist wordt, is geenszins kennelijk onredelijk.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op het gegeven dat verweerder contact heeft opgenomen met het Nederlandse ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid teneinde navraag te doen naar het al dan niet legale karakter van de tewerkstelling van verzoekster in Nederland en aangezien kan worden aangenomen dat de door een contactpersoon op voormeld Nederlands ministerie overgemaakte informatie betrouwbaar is, kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat het bestuur een onzorgvuldig, onvolledig onderzoek heeft gevoerd. Verwijzend naar de bespreking van het tweede onderdeel van het middel dient tevens te worden herhaald dat verzoekster niet heeft aangetoond dat verweerder is uitgegaan van een foutieve feitenvinding.

Daarnaast moet worden geduid dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rustte geenszins de verplichting om, gelet op de informatie die hij verkreeg bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten, verzoekster alsnog uit te nodigen om aan te tonen dat haar tewerkstelling wel degelijk officieel is.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK